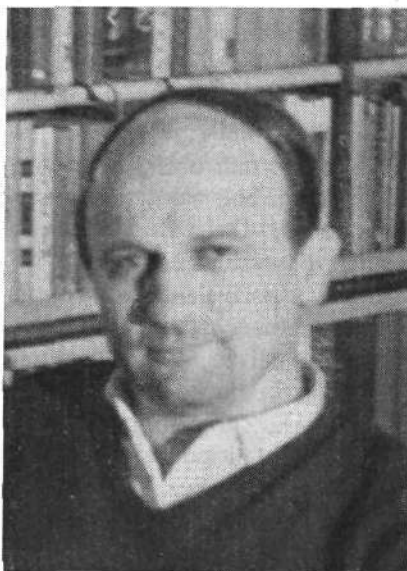

ali naj ali naj ne; bojeval se je sam s seboj; na njegovo stisko pomislimo, ki mu je morala vzeti zdravo razsodnost in ga tirati v dejanje; in na skušnjave pomislimo, ki so ga trle, preden je to storil (Za gospodinjo in dom, stran 5). Gnalo ga je, da se je izpovedal, nevzdržna napetost se je morala sprostiti. To gonilno silo je treba upoštevati, doslednost v ravnanju ceniti (Šport, stran 8). Če bi pod težo robatega kija res padel zmaj, ki mu je bil udarec pravzaprav od vsega začetka namenjen, bi ne bil več zmaj in mesto bi bilo oropano privlačnosti, oropano svoje vizitke, svoje značilnosti, mestnega grba, najbrž tudi mestne pravice in tako dalje, tujci pa nešteti spominkov. Postavimo, da bi tudi Ljubljana zgubila Prešernov spomenik, po čem bi se potem ti dve mesti, po vrhu prestolnici v osrčju Evrope, razlikovali med seboj. Ljudje bi ju ne prepoznali več, začeli bi ju zamenjavati, pomote bi bile na dnevnem redu. Morali bi jima vrniti posebnosti, da ju označujeta in razlikujeta pred svetom, Ljubljani kulturnika, Celovcu pa zver; potlej šele bi bil svet spet v ravnovesju (Novice po svetu, stran 2).

Če premislimo vse to, moramo ugotoviti, da je bil ubiti čuš še najmanjša škoda in potemtakem najboljša rešitev, kajti izbirati je bilo mogoče samo med večjim in manjšim zlom. Komu koristi torej vse razburjenje in natolcevanje? Kar se je zgodilo, se je zgodilo. Sploh pa, je Herkul avstrijski državljani? Zakaj je tako dolgo odlašal s svojim udarcem? Je bil to njegov prvi in edini udarec? Ali je Herkul ubil čuša zato, ker se mu je ta nastavljal pod noge? Izpričano je, da ni prvič prečkal glavnega trga nalašč tod mimo, nalašč s strani, s katere je bilo najlažje izvesti atentat na Herkula. Ali je čuš mislil ubiti Herkula in ga je ta prehitel? (Pestro in zanimivo, stran 7).

Pet pesmi

Valentin
Polanšek

VAL NOVIH MELODIJ

Množični pogovori
o starih betežnostih,
dosti obnavljanja,
starega že kot prva sled
homo sapiensa,
še in še prisluškujemo
in pritrujemo,
prenašamo težave, ne da bi tarnali,

se gremo glumače
 zaradi neke tuje usode,
 zraven pa smo z mislimi
 daleč stran pri svojih prikritih rečeh.
 Kaj je smisel diha,
 glasu
 in besede?
 Sam sebi postajaš grezilo
 v mikavne, a zanikane zmotljivosti,
 katere nepremagljivo štrle iz samote.
 Ne priznavamo sebi boli,
 ki je največje razodetje
 sebe samemu sebi,
 da si obstoječa kreature
 že iz temine kamene dobe
 z nerazvitimi slutnjami,
 ki se skrivnostno
 spajajo v simbole.

RAZLAGA O SMEHU

Ura pred koncem
 je kratka kot nit na motki,
 kjer drugi odvijajo
 svojo potrpežljivost
 za tvoj uspeh.
 Zato se še z eno besedo
 zaleti v neizogibno pozabo,
 preden te odslovijo
 kot deseto brigo.

Šaljivcev ne mara
 pekel,
 niti v nebesih za njih ni zanimanja.

Kakšna ugotovitev
 za smeh!?

Mar ni torej smeh
 zgolj človeška zadeva,
 izvrsten navihanec,
 ki ne umrje z ljudmi?

MUŽEVNI MAJ Občutimo prisebnost,
kot bi nas družila dobra jazz-band
iz sosednega nočnega zakotja,
ko se nemirno premetavamo
v tujski sobi,
da dobimo občutek črnca,
ki ima lepotečni obroč v nosnicah
za ritualni tamtam.

Tako se hujskamo
za potep,
da bi zatulili kot levinje
s sveže orošenimi dojkami!

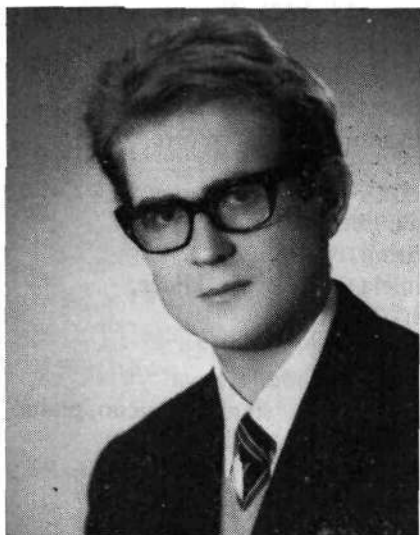
Vsi gangliji trzajo
v sladki krvi
in vročem medu.

Ladje upanja,
zvrhano polne,
se zasidrajo v zalivih
vigrednih zenic!

NA NIČLI Ko trepečeš pred jutrišnjim dnem,
so tebi banalne vsakdanje stvari
pomemben izvor tolažbe.
Najteže se ločiš od lastne preverjenosti,
ker si jo sam povelečal,
a jo zdaj kot laž izgrebeš iz samega sebe,
in tako izbrskaš dobršen del
samega sebe iz srca.
Kako se klofutaš za navidezna junaštva,
nikjer ni zaslombe,
kar se tiče samega sebe.
Koga naj že briga
tvoje jadikovanje,
češ, zgubljeno, zapeljano jagnje si,
ki trmasto sili
v gorečo kočo podobnih ovnov!?
Nihče te ne bo lovil kot gverilca.
Tvoje zablode niso razvojne faze
splošnih napredovanj.

EMBRIONALNE
SLUTNJE

Zopet vidim
prizadevnostne stvari,
kako se razdajajo,
da ne bi bile kot izpete pesmi,
katerih nihče ne posluša,
(da ne bi izumrle,
tako nenačrtovano končale),
sredi sladkega hotenja.
Spet enkrat se protivi
en del mojega bistva
amorfni skušnjavi,
pri čemer noben angel ne poje
o umiranju,
in noben vrag ne veruje
v konec
te večne sedanjosti.

Marko
Kravos

Sprotne pesmi

ZNAMENJA

Psi se podijo po cestah,
prašni in garjavi renčijo,
kličejo zlo in smrt v hišo,
nihče jih ne sliši ne vidi.

Moj gramofon je navit do kraja
in plošča se z bleskom vrti;
vse je v redu, ničesar zunaj,
samo kak pes preglasno renči.

SVEČA

Gori:
ne za mrtve
ne za ljubezen.

Samoto žge.
Nočni metulj okrog nje
išče deveto deželo.